

Παρακαλούνται οί εν ταίς Ἐπαρχίαις καί τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυστεροῦντες εἰσέτι τήν ἀπό 1ης παρ. Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομήν των ν' ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

Ἡ Διεύθυνσις τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, μετὰ πολλῆς τῆς χαρᾶς ἀγγέλλει εἰς τοὺς πολυπληθεῖς αὐτῆς ἀναγνώστας, ὅτι ἀρχεται ἀπὸ τῆς 1ης προσεχούσης Ἰανουαρίου τῆς δημοσιεύσεως μυθιστορηματος προωρισμένου νὰ παραγάγῃ μεγίστην καὶ ζωηροτάτην ἐντύπωσιν παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ κοινῷ, τῆς

ΝΕΚΡΑΣ ΖΩΣΗΣ

τοῦ γνωστοῦ αὐτοῦ συγγραφέως τῆς ΔΕΥΚΟΦΟΡΟΥ, ΟὐΤΛΙΝΣ.

Μετὰ τὴν καταπληκτικὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἐνεποίησεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἡ **Λευκοφόρος**, περιττὸν εἶνε νὰ εἰπωμέν τι περὶ τοῦ συγγραφέως. Σημειούμεθα μόνον, ὅτι τὸ νέον τοῦτο ἔργον πρὸ ὀλίγων μόλις ἐτῶν ἐκδοθὲν ἀναγεται εἰς ἰδιαίτερον ὄλως κύκλον μυθιστορημάτων καταδεικνύον ἅπασι ἔτι τὰς σπανίας ἀρετὰς τοῦ συγγραφέως, ὅστις μετὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ, οὐ μόνον καταπληκτικὰ ποσὰ ἐκέρδιον ἐξ αὐτοῦ, ἐνεκεν τῆς μοναδικῆς διαδόσεώς του, πανταχοῦ ὅπου ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα λαλεῖται, ἀλλὰ καὶ κατετάχθη εἰς τοὺς πρώτους τῆς πατρίδος αὐτοῦ μυθιστοριογράφους. Ἴνα δώσωμεν ἀμυδρὰν ἰδέαν τῆς καταπληκτικῆς διαδόσεως τῆς **Νεκρᾶς Ζώσης** ἀρκεῖ νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ἐξεδίδετο ταυτοχρόνως ἐν δυασι περιοδικαῖς ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν δέκα ἡμερησίαις τῆς Ἀμερικῆς, Αὐστραλίας καὶ Καναδά, ὅτι μετεφράσθη εἰς πάσας σχεδὸν τὰς Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ὅτι Ἰνδικῆ ἡμερησίᾳ τῆς Καλκούτης τὴν ἐδηδοσίευσεν εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Ἰνδῶν ἐν ἐπιφυλλίδι, καὶ ὅτι δεινὸς συνήθη μετὰ τῶν Ἀγγλων ἰατρῶν ἄγων, ὡς πρὸς τὸ περιεργώτατον φυσιολογικὸν φαινόμενον, ἐφ' οὗ εἰσέεται ἡ ὅλη διήγησις καὶ δι' ὧν ἐδόθη ὁ ἀληθέστατος τίτλος

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

Ἄν τέλος ἡ **Λευκοφόρος** ἔτερψε καὶ συνεκίνησεν, ἡ **Νεκρὰ Ζῶσα** θὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς ὑψηλὸν διδάγμα ὑπερπληρώτου ἀφοσιώσεως, ἀνεφίχτου γενναϊότητος καὶ σπανίας εὐγενείας αἰσθημάτων. Παρὰ τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν θὰ διεγερθῇ εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν ἡ φρίκη, ὁ οἶκτος, ὁ ἔλεος, ὡς ἐν τοῖς Σαϊκασηρειαῖς δράμασι. Παρὰ τὰ ἴσχυρά ὄμως ταῦτα αἰσθηματα, θὰ λάβωσι καὶ ὠρατὰ διδάγματα ὑψίστης, ἀρίστης καὶ θείας τοῦ καθηκόντος ἐπιτελέσεως. Τοῦτο δ' ἰδίως ἡ Διεύθυνσις τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἀείποτε ἐπεδίωξε.

Τὸ ὠραῖον τοῦτο ἔργον ἐφιλοτέχνησεν ἐν καλλίστῃ ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ πρωτοτύπου μεταφράσει εἰδικῶς διὰ τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα, ὁ γνωστός ἐν τῷ φιλολογικῷ κόσμῳ κ. Ν. Ι. Σπανδωνῆς.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Παρεῖχεν ἀσυνήθεις χάριτας πρὸς τὴν οἰκογένειαν Πιτυροῦ τοῦ πλουσίου μυλωθροῦ, τέλος δ' ἐκάλεσεν αὐτήν καὶ εἰς συμπόσιον. Ὁ κύριος Πιτυρός καὶ ἡ κυρία Πιτυροῦ ἔχασαν τὸν νοῦν των ὅτε ἔλαβον τὸ προσκλητήριον. Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἔμελλον νὰ πορευθῶσιν εἰς τοῦ Καρβαγάν, ἐπὶ δύο ὥρας ἡ κυρία Συμεῶν, ἡ πρώτη ῥάπτρια τῆς πόλεως ἐστόλιζε τὴν τεμοαζέλλα τῆς κυρίας Πιτυροῦ, ἣτις ἦτο κόρη εἰκοσαέτις μεγαλόσωμος καὶ εὐμορφος, λευκοτάτην ἔχουσα τὴν ἐπιδερμίδα, τὴν κόμην θαυμασίαν, πόδας μεγάλους καὶ χεῖρας ἰσχυράς, ἦτο δὲ μονογενής.

Ἡ κυρία Πιτυροῦ φρίσσουσα ὑπὸ χαρᾶς καὶ ἐλπίδος, ἐλάλησεν ἐμπιστευτικῶς πρὸς τὴν κληρονόμον τῆς :

— Νὰ ἰδῆς, κόρη μου, σὰν νὰ μου μυρίζῃ γάμος . . . Ὁ κύριος Καρβαγάν θὰ πανδρολογῇ τὸν υἱόν του χωρὶς ἄλλο, ἀφ' οὗ πρώτη φορὰ προσκαλεῖ κυρίας εἰς τὸ σπίτι του . . . Ἔως τώρα ἄνδρες μόνον ἐπήγαιναν . . . Αἱ! Φρόσω μου, ἐμπήκες μέσα ; . . . Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε μιλλιουνίστας, ἔχει μαθὲς μιλλιούνια . . . Καὶ ὁ υἱὸς του εἶνε νέος μιὰ χαρὰ . . . Εἶνε δικηγόρος πρώτης τάξεως, χίλιες φορὲς καλλίτερος ἀπὸ τὸν δικηγόρο τὸν κύριον Σκουφῆν ! . . . Καὶ ἂν ἤθελε μάλιστα νὰ ἀποκατασταθῇ εἰς τὴν ἐπαρχίαν μας, ἔμπορεῖ χωρὶς ἄλλο νὰ γίνῃ ὁ πρῶτος δικηγόρος τῆς ἐπαρχίας . . . καὶ τότε δά, Φρόσω μου, «ποιὸς τα ξεῖ ποιὸς τάλαιτιζει, ποιὸς τα ξεροτηγανίζει!», νὰ ἰδῆς πῶς θὰ καμαρώνης.

Ἡ νεῆνις δὲν ἔλεγε μὲν τίποτε, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ὄμως ὑγραίνοντο, καὶ ἐφέκατέρας τῶν παρειῶν τῆς ἐφαίνοντο κύκλος ἐρυθρός.

Ἐν τούτοις ὁ Γεώργιος ἄμα λαμβάνων παρὰ τοῦ πατρός του τὴν ἐλαχίστην ἐλευθερίαν, κατηθύνετο πρὸς τὸν πύργον τοῦ Κλαιρεφόν. Οὕτω δὲ ἠδυνήθη νὰ ἀναβῆ δις καὶ νὰ περιπολήσῃ ἐπὶ τοῦ ὑψώματος τοῦ κειμένου παρὰ τὴν ὁδὸν ἐν ἣ εἶχε συναντήσῃ τὴν Ἀντωνίαν.

Ἐνεδρεύων ὀπισθεν τῶν φρακτῶν ἐκάθητο κατὰ γῆς ἐπὶ τῶν ἠνθισμένων τριφυλλίων, θερμῶν ὑπὸ τῶν ὑστάτων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, καὶ ἀνέμενεν. Ἄλλ' ἡ θελκτικὴ κόρη οὐδαμοῦ ἐφαίνετο.

Ἐτόλμησε μάλιστα νὰ προβῆ καὶ μέγχοι τῆς κιγκλιωτῆς πύλης· τὸ δὲ μέγα Σκωτικὸν λαγωνικὸν ἐξηπλωμένον νοθρῶς ὑπὸ συστάδα δένδρων ἐντὸς κοιλώματος ὅπερ εἶχε σκάψῃ ἐν τῷ χώματι ἵνα εὐρῆ ὀλίγην τινὰ δρόσον, ἀνύψωσε τὸ ὀξὺ ῥύγχος του καὶ ἐξέβαλεν ὑλακὰς τινὰς ἐξηρηθισμένον. Ὁ νέος ἐκρούθη ὀπισθεν τοῦ τοίχου φοβηθεὶς μήπως τὸν ἴδωσι, καὶ ἐκεῖθεν ἤκουσε τὴν μελωδικὴν φωνὴν τῆς Ἀντωνίας :

— Σιωπὴ, Φλόξ. Θὰ εἶνε κανεὶς ἐπαίτης . . . Τώρα θὰ δεῖξῃς τὰ δόντια σου εἰς τοὺς δυστυχεῖς ἀνθρώπους ;

— Σήμερ' αὔριον, Ἀντωνία μου, θὰ τα δεῖξῃς εἰς ἡμᾶς ! ἤκούσθη ἡ ἀρρενωπὴ φωνὴ τῆς θείας Ἰσαβέλλας.

Αἱ λέξεις αὗται κατέπεσαν βαρέως ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ Γεωργίου, διανοουμένου ὅτι τὸν ὄλεθρον τοῦ οἴκου Κλαιρεφόν ἐπετάχυνεν ὁ Καρβαγάν.

Δὲν ἠδυνήθη νὰ παραμείνῃ ἐπὶ πλέον. Ἄλλως τε καὶ ἡ ἐσπέρα προσήγγιζεν. Ὁμίχλη ἐλαφρὰ κατέβαινεν ἐπὶ τοῦ δάσους, καὶ διὰ τῶν δρυμῶν τοῦ Κλαιρεφόν ὁ δῦων ἥλιος ἐφαίνετο διαχέων λάμψεις αἱματηράς.

Προβαίνων ὁ Γεώργιος διήλθε παρὰ τὸ ἔλος, ἐν ᾧ εἶχεν ἰδῆ τὴν Τριανταφυλλίαν πλύνουσαν. Τὸ ποίμνιον τοῦ Ρούσου ἔβωσκεν ἐκεῖ που φυλαττόμενον ὑπὸ τοῦ μαύρου μολοσσοῦ.

Ὁ ποιμὴν ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ μανδύου του ἔξω τῆς θύρας τῆς μάνδρας, ἣν εἶχεν ἀνοικτὴν ἕνεκα τῆς προσεγγιζούσης νυκτός, καὶ ἔπαιζε τὴν φλογέραν του.

Ἐκ τοῦ ἀπλουστάτου ἐκείνου ποιμενικοῦ αὐλοῦ ἐξῆγεν ὁ ποιμὴν ἦχον ὀξύν καὶ κλαυθμηρὸν, ἀκούμενον μακρόθεν ὡς γοερὰ κραυγὴ πτηνοῦ τραυματίου.

Ὁ βλακώδης ποιμὴν ἰδὼν τὸν Γεώργιον, ἀνεπήδησεν ὀρθίος, ἐξέβαλε δύο κραυγὰς ὀξείας, καὶ ὁ μολοσσοὺς ἀκούσας τὰς κραυγὰς ὑπήκουσε, καὶ ἐγερθεὶς ἔδραμε πρὸς τὰ πλάγια τοῦ διεσκορπισμένου ποιμνίου.

Ὁ ποιμὴν ἀνέλαθεν ἔπειτα τὴν μάλιστα σιγὰν, ἤρχισε νὰ πηδᾷ ποιῶν σχήματα μανιώδη, ὡς ἐὰν ὁ παρὰ τὸ ποίμνιον του διελθὼν διαβάτης διέπραττε δεινὸν ἔγκλημα. Ἐπὶ πολλὴν δὲ ὥραν ὁ Γεώργιος ἤκουε τὰ ἤχηρὰ πλαταγήματα τῆς μάλιστα διακοπτόμενα ὑπὸ τῶν κραυγῶν τοῦ ποιμένου.

Ὁ Γεώργιος ἐπανήλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του περίλυπος μέχρι θανάτου. Μόλις ἀπὸ ὀκτῶ ἡμερῶν ἦτο ἐν Νεβίλλη.

Ὁ πατὴρ του παρευθὺς παρετήρησε τὴν μεταβολὴν τῆς διαθέσεως τοῦ υἱοῦ του. Ἀποβλέψας δὲ πρὸς αὐτὸν σιωπηλὸς ἐπίτινας στιγμὰς εἶπεν ἔπειτα :

— Τί ἔχεις, Γιῶργό μου ; Μὴν ἔχεις καμμίαν δυσχρέσκειαν ; Πέ μου το καθαρά, παιδί μου, καὶ ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ.

Ὁ Γεώργιος ἀπέβλεψε πρὸς τὸν πατέρα του καὶ ἔκρινεν ὅτι εἰλικρινῶς ἔλεγεν ὅτι ἔλεγεν. Εἶπε δὲ καθ' ἑαυτὸν :

— Τὸ γῆρας τον ἐμαλάκωσε· τίς οἶδεν ἐὰν πράγματι ἔκαμνε τὸ πᾶν διὰ νὰ μ'εὐαρεστήσῃ.

Διανοήθη λοιπὸν νὰ ὠφεληθῇ τὰς ἀγαθὰς διαθέσεις τοῦ πατρός του καὶ νὰ ὁμολογήσῃ πρὸς αὐτὸν τὰ πάντα.

Ἦτο ἴσως καιρὸς νὰ ἀποτρέψῃ τὴν δεινὴν πληγὴν τὴν μέλλουσαν νὰ κατενεχθῆ κατὰ τοῦ Καρβαγάν.

Τίς οἶδεν ἐὰν ἡ ἐπάνοδος τοῦ τέκνου, ἐπὶ τὸσαῦτα ἔτη ἀνὰ τὴν ὑψηλίον περιπλανωμένου, ἠδύνατο νὰ γίνῃ τὸ σύνθημα αἰσίας εἰρήνης ;

Ἦ! μετὰ πόσης φιλοστοργίας ἤθελε πληρῶσῃ τὸν πατέρα του, ἐὰν πρὸς χάριν αὐτοῦ συγκατετίθετο νὰ φεισθῆ τῶν ἠτημένων ἐχθρῶν του !

Ἐφαντάζετο τὴν Ἀντωνίαν ἀπηλλαγμένην τῶν μεριμνῶν καὶ τῶν φροντίδων καὶ δυναμένην νὰ μειδιάσῃ. Καὶ εἰς αὐτὸν θὰ ὤφειλεν ἡ νεῆνις τὴν ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς τοῦ πατρός της, καὶ τὴν ἡρεμίαν τῆς ἰδίας καρδίας της.

— Πατέρα, εἶπε πρὸς τὸν Καρβαγάν, ἀφ' ὅτου ἐπέστρεψα ἐδῶ θαυμάζω βλέπων πόσον τὰ πάντα μετεβλήθησαν. Σὰς εὐρίσκω ἄρχοντα τῆς πόλεως. Ἡ ὑψηλὴ περιωπὴ εἰς τὴν ὁποίαν ἤδη ἐφθάσατε, ἐνωῶ ὅτι δὲν ἰκανοποιεῖ ἀκόμη τὴν δραστηριότητά σας . . .

Ὁ Καρβαγάν κατένευσεν ἐπικυρῶν τοὺς λόγους τοῦ υἱοῦ του, καὶ λαθραῖον μειδιάμα εὐαρεσκείας διέστειλε τὰ χεῖλη του.

— Ἐν τούτοις βλέπω μαῦρον σημεῖον

εἰς τὸν ὀρίζοντα : τὴν ἔχθραν τὴν ὑφισταμένην μεταξύ σας καὶ τοῦ Κλαιρεφόν. Νομίζετε ὅτι εἶνε τῆς ἀξιοπρεπειᾶς σας νὰ παρατείνετε ἀγῶνα συνταράσσοντα ὅλην τὴν χώραν ! Διότι βεβαίως ὅσοι δὲν εἶνε ὀπαδοὶ σας ! εἶνε ὀπαδοὶ ἐκείνου ... Καὶ οὕτω πως συνδουλιζέτε διχόνοιαν δεινὴν ...

Ὁ τραπεζίτης ἐσχημάτισε τὸ πρόσωπόν του ὡς ἐσυνήθιζεν ὁσάκις δὲν ἤθελε νὰ ἐξηγηθῆ σαφῶς, καὶ μετὰ συγκρατούμενης εἰρωνείας εἶπε :

— Δὲν θὰ τὴν συνδουλίσω πολὺ τώρα πλέον ...

Ὁ Γεώργιος δὲν ἐστάθη νὰ παγιδευθῆ ὑπὸ τῆς διαφορομένης ταύτης ἀπαντήσεως ; ἀλλ' ἐξηκολούθησεν :

— Ἀκούω τῶ ὄντι παντοῦ ἐπαναλαμβάνόμενον ὅτι ὁ μαρκήσιος Ὀνώριος ἐξήντησε πάντας αὐτοῦ τοὺς πόρους, καὶ τοῦτο ἴσα ἴσα μ' ἐνθαρρύνει νὰ σας ὀμιλῶ καθαρά, καὶ τοι εἰξεύρω πολὺ καλὰ ὅτι ἡ ὀμιλία μου αὐτὴ δὲν σας εὐαρεστεῖ ...

Ἔχετε ἐμπρός σας ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι δι' ἀλλεπαλλήλων σφαλμάτων, παραδοξολογιῶν καὶ μωριῶν, δὲν θέλω νὰ συζητήσω τὰ αἴτια, κατήντησαν εἰς παντελῆ ὄλεθρον. Λοιπόν, πατέρα μου, τί εἰμπορεῖτε ἀκόμη νὰ ἐπιθυμήτε νὰ πάθουν, διὰ τὸ κακὸν τὸ ὁποῖόν σας ἔκαμαν ;

Ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Καρβαγᾶν ἀνεφάνη φαιδρότης φοβερά. Ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, καὶ ὑψῶν τοὺς κιτρίνους ὀφθαλμούς του ἀκτινοβολοῦντας ὑπὸ μίσους, εἶπε μετὰ οἴκτου ἄμα καὶ καταφρονήσεως :

— Παιδί ! Δὲν εἰξεύρεις περὶ τίνος ὀμιλεῖς !

Τοσχύτη δὲ πικρία καὶ εἰρωνεία ἐνυπῆρχεν ἐν ταῖς ἐξ ταύταις λέξεσιν, ἐν τῇ κραυγῇ ταύτῃ τῆς ἀκορέστου ἐκδικήσεως, ὥστε ὁ Γεώργιος ἀπελιθώθη. Εἶχεν ἐλπὶσιν ὅτι θὰ κατάρθωνε νὰ φέρῃ τὸν γέροντα εἰς συναίσθησιν, νὰ προκαλέσῃ συζήτησιν ἐξ ἧς θὰ προέκυπτε μέσον τι ἀπαλλαγῆς καὶ μηχανῆ σωτηρίας. Εὕρισκε τὸν πατέρα του ψυχρόν, μάρμαρον, ἀταράχως ἀποκρούοντα τὰς ἀκάρπους ἐπιθέσεις του.

Ἄλλ' ὅμως δὲν ἠθέλησε νὰ φανῆ ἠττημένος, καὶ ἐπανελάβε τὴν ἔφοδον :

— Οὐχ ἦττον ὅμως, εἶπε, εἶνε βέβαιον ὅτι ὁ μαρκήσιος Κλαιρεφόν εἶνε τώρα πλέον πτωχὸς καὶ ἀδύνατος ἀντίπαλος παραβαλλόμενος πρὸς σας τὸν γενναῖον μαχητήν.

— Αἶ, αἶ ! ἀνεφώνησε σκωπτικῶς ὁ Καρβαγᾶν ποτὲ δὲν πρέπει, Γεώργό μου, νὰ περιφρονῆς τὸν ἐχθρόν σου. Ἐὰν ἀπὸ τριάκοντα ἐτῶν ὁ μαρκήσιος ἐπανελάμβανε μετὰ τὴν προσευχὴν του αὐτὰς τὰς λέξεις καθὲ βράδῃ πρὶν πλαγιάσῃ, ἴσως δὲν θὰ ἦτο αὐτοῦ ὅπου εἶνε σήμερον.

— Μὰ εἶνε γέρον ἀνθρώπος ...

— Ἄμ' δέ ! εἴμεθα συνομήλικες !

— Αὐτὸς ἔχει κοντὰ του γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἀξίαι συμπαθείας ...

Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ἀκούσας ὁ Καρβαγᾶν ἀνωρθώθη ἐπὶ τῶν πο-

δῶν του, ἐξεσπρονδόνισε πρὸς τὸν υἱόν του βλέμμα ὀξύ καὶ διὰ φωνῆς ἠχηρᾶς, τῆς ἀληθοῦς φωνῆς του, ἧτις συνεκλόνησε τὰ νεῦρα τοῦ Γεωργίου, ἀνεφώνησε :

— Γυναῖκας ! Καὶ ποῖός σε το εἶπε ; Τὰς εἶδες ἴσως ; Ἄ ! ἄ ! νὰ τὰ μας ! ἐπροκόψαμεν ἂν ἀναμιχθοῦν εἰς τὰς ὑποθέσεις μας καὶ αὐτὰ τὰ κουμάσια !

Γυναῖκες ! Καὶ ποτὲ ἔλειψαν αἱ γυναῖκες ἀπὸ τὸ πλευρὸν τοῦ μαρκησίου ; Αὐτὸ δὲ ἔπρεπε νὰ το περιμένωμεν, νὰ ἰδοῦμε 'ς τὸ χορὸ καὶ τοὺς ποδογύρους ! Καὶ δὲν μου λές, παλληκάρι μου, αἰσθάνεσαι συμπάθειαν πρὸς τὴν γεροντοκόρη Σαιμμῶρ ἢ πρὸς τὴν εὐμορφὴν Ἀντωνίαν ;

Τὸ ὄνομα τῆς νεάνιδος ἀπαγγελθὲν μετὰ τηλικαύτης τραχείας οἰκειότητος, ἤχησεν ἐπωδύνως εἰς τὰ ὦτα τοῦ νέου.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς δι' οὐ ἀπήγγειλεν αὐτὸ ὁ γέρον, ἐφάνη εἰς τὸν Γεώργιον λίαν ἐξετελιστικῶς.

Καὶ ἠθέλησε μὲν νὰ διακόψῃ τὰ σχόλια τοῦ πατρός του, ἀλλὰ δὲν προέλαβε, διότι ὁ γέρον ἐξηκολούθησε μετ' ἐξάψεως βαθμηδὸν ἐπιτεινομένης :

— Καὶ ποῖός σου μίλησε περὶ αὐτῶν τῶν γυναικῶν ; Μήπως τυχόν τας συνήτησες πουθενά ; Ἄφ' ὅτου ἦλθες ἐδῶ πηγαίνεις ὄλο καὶ εἰς τὴν ἐξοχὴν, καὶ αὐταὶ γυρίζουν ὅλημέρα μέσα 'ς τοὺς δρόμους ... Ἄ ! δὲν εἶνε καθόλου παράξενον νὰ σ' ἐπίασαν καὶ νὰ σου ἔκαμαν λόγον ... Αὐτὰ τὰ ὑποκείμενα δὲν ἔχουν ἐντροπὴν ἐπάνω των ... Καὶ ἔπειτα, ὁ υἱὸς τοῦ Καρβαγᾶν ... δὲν εἶνε παῖξε γέλασε ...

Νὰ τὰ μας !

Καὶ ἀνεκάγχασε καταφρονητικῶς καὶ ἀγρίως.

— Πατέρα μου, εἶπεν ὁ Γεώργιος, σὰς παρακαλῶ πολὺ ...

— Καλὲ σώπα ! Ἄν δὲν τες ἐγνώριζα, ὑπομονή !.. Μὰ τώρα μάλιστα 'ς τὸ χάλι που εὐρίσκονται εἶνε καλαὶ νὰ κάμουν ὅ τι δῆποτε ... χάριν τῶν χρημάτων ... Φυλάγου, Γεώργό μου, καὶ σου εἶνε κατεργάρες, μάλιστα ἐκείνη ἡ μαϊμουδίτσα μὲ τὰ πολλὰ τῆς νάζια ... καὶ μὲ τὸν ἴλαρχόν τῆς που δὲν τὴν παίρνει ! Ἄ ! ἄ ! μακριά, Γεώργό μου ! Εἶνε βρωμοοικογένεια ! Ἄς τὴν νὰ πᾶ νὰ χαθῆ, μὴν ἐξευτελίξεις τὸν ἑαυτὸ σου !.. Καὶ ἔπειτα σὺ δὲν τα βγάζεις μ' αὐτούς ! Ἐχρειάζετο ἡ ἐπιμονὴ ἑνὸς γέρον Καρβαγᾶν διὰ νὰ τοὺς δαμάσῃ, καὶ πάλιν ἐγὼ εἰξεύρω τί ἐτραβήξα ὡς νὰ τα καταφέρω ! Ἄν φοβᾶσαι τὸν κρότον καὶ τὸν βρόντον που θὰ κάμῃ ὅταν κρημισθῆ αὐτὴ ἡ σφηκοφυλιά, αὐτὸ τὸ σακακοφαγωμένο ῥημαδί πού το ὀνομάζουν πύργον Κλαιρεφόν, φύγε ἀπ' ἐδῶ καὶ πήγαινε νὰ κάμῃς ἕνα γύρον ὡς τὸ Παρίσι... Εἶσαι νέος καὶ ἔχεις ἀνάγκην διασκεδάσεως. Ἄλλὰ νὰ πού σου το λέγω, μὴ σου περάσῃ ἀπὸ τὸν νοῦν πως θὰ εἶνε εὐκκολον νὰ χαλάσῃς τὰ σχέδια τοῦ πατέρα σου... Βέβαιά σε ἀγαπῶ καὶ πολὺ... ἀλλὰ δὲν σου ἐγγυῶμαι, εἰμπορεῖ νὰ πάθῃς καὶ σὺ 'ς τὰ καλὰ καθούμενα !

Ὁ Γεώργιος ἐπιχειρῶν τρίτην καὶ τε-

λευταίαν ἔφοδον, ἠθέλησε νὰ λαλήσῃ. Ἄλλ' ἡ γλυκεῖα φωνὴ του οὐδεμίαν εἶχε δύναμιν διότι ὁ γέρον, προκειμένου περὶ τοῦ μίσους του, εἶχε πανοπλίαν ἀδαμαντίνην, ἐφ' ἧς καὶ αἱ εὐστοχώτατα ριπτόμεναι βολαὶ ἀπημβλύνοντο.

— Ἐκτὸς τούτου, Γεώργό μου, ὑπέλαβε μετὰ πλαστῆς ἀφειλείας, ὅλη σου αὐτὴ, πῶς νὰ τὴν εἰπῶ, ἡ ὑπερευαισθησία εἶνε ἀνωφελής. . . Διότι ὁ μαρκήσιος δὲν ἔχει κοντὰ του γυναῖκας μόνον, ἔχει ἐκείνον τὸν εἰκοσιοκτάρη τὸν παλληκαρᾶ ὡς ἐκεῖ ἄνω, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὴν δύναμιν τοῦ τὴν μεταχειρίζεται, ἕως τώρα τοῦλάχιστον, εἰς ἀνοησίας. . . Ἄλλὰ ἂν θέλῃ νὰ ἐργασθῆ, ἔχει τὸ δικαίωμα. . . Σὺ καὶ ἐγὼ εἰξεύρομεν πῶς ἐργάζονται ὅσοι ἔχουν ὄρεξιν νὰ ἐργασθῶν. . . Ἐγὼ, τὸ εἰξεύρεις πολὺ καλὰ, 'ς τὴν ἀρχὴν ἐσάρωνα τὸ κατὰστημα τοῦ μπάριπα Κατελοῦρη. . . Καὶ σὺ, κακὸ κεφάλι, ἐγύριζες 'ς τὰ ξένα ἔρημος, καὶ ἐθαλασσομάχησες καὶ μὲ τὸν ἰδρωτὰ σου καὶ τὴν φρονιμάδα σου ἔγινες ὅ τι ἔγινες. . . Τὶ λοιπόν τον ἐμποδίζει καὶ αὐτὸν τὸν ἀξιολογον υἱόν νὰ ἀνωρθῶσῃ πάλιν τὴν καταρρέουσαν πατρικὴν περιουσίαν ; Αἶ, αἶ ! ἴσως τον ἀδικούμεν τὸν παλληκαρᾶ ! Τίς οἶδεν ἂν ὁ προορισμὸς του δὲν εἶνε ἄλλος παρὰ νὰ ξυλοκοπῆ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ στάβλου καὶ νὰ σαπίσῃ 'ς τὸ ξύλο τοὺς λαθροθήρας καὶ νὰ μεθοκοπᾶ ὅλημέρα ; ... Χαρά μου θὰ ἦτο ἂν ἔχη καμμίαν ικανότητα, ἡ ὁποία τώρα δὲν φαίνεται, καὶ ἂν καμμίαν ἡμέραν ἀποδείξῃ καὶ ἐμπράκτως ὅτι εἰμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ καὶ αὐτὸς εἰς κάτι τι ...

Καὶ μετὰ μικρὰν παῦσιν τὸ πρόσωπόν του ἐγένεν αὐστηρόν καὶ σκυθρωπόν. ποιήσας δὲ διὰ τῆς χειρὸς σχῆμα εὐνόητον καὶ ἀπότομον, ἐξηκολούθησεν :

— Ἄν ὅμως καὶ εἶνε ὅπως οἱ ἄλλοι τῆς οἰκογενείας του, ἀνίκανος καὶ μοχθηρὸς ὡς πᾶ νὰ χαθῆ καὶ αὐτὸς ! μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους. Καθὼς εἶνε τὴν σήμερον ἡ κοινωνία ὀργανισμένη, δὲν χωροῦν πλέον εἰς αὐτὴν οἱ φαῦλοι καὶ οἱ ὀκνηροί.

Ὡς βλέπετε, ὁ δῆμαρχος τῆς Νεβίλλης, θέλων νὰ δικαιολογηθῆ πρὸς τὸν υἱόν του, διετείνεται ὅτι ἀπέδιδε σημασίαν κοινωνικὴν εἰς τὴν ὄλως ἰδιωτικὴν αὐτοῦ μῆνιν. Πρὸ τοῦ υἱοῦ του δὲν παρίστατο πλέον ὁ Καρβαγᾶν ἀρπάζων τὸν Κλαιρεφόν, ἀλλ' ὁ ἐντιμὸς καὶ φιλόπονος πολίτης διαγωνιζόμενος, καταβάλλων τὴν ἀδρανῆ καὶ βράθυμον πλουτοκρατίαν, καὶ διὰ τῆς στιβαρᾶς χειρὸς του ἀποσπῶν τὰ παράσιτα φυτὰ τὰ καταπνίγοντα τὴν χώραν.

Ὁ Γεώργιος ἀποκρουσθεὶς τοσούτον τραχέως, ἐνόμισε καλὸν νὰ ἀποκοιμίσῃ τὸν πατέρα του, καὶ νὰ φανῆ πεισθεὶς εἰς τοὺς ὀρθοὺς αὐτοῦ λόγους.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.